

buiten dienst

anarchistische krant • 4 juli 2010 • nr. 07 • nederlandstalige versie

“Weiger de
chantage van
het werk!
Laten we
frauderen, stelen
en saboteren...”

Acht uur 's morgens. De zotte morgen komt op gang. Miljoenen mensen slepen zich naar het werk in propvolle metro's, sardien-blikjes-treinen en dichtgeslipte wegen. Wanneer de dagtaak volbracht is, herhaalt hetzelfde scenario zich in omgekeerde richting. En de volgende morgen opnieuw en de dag daarop opnieuw en opnieuw en opnieuw.

DE ZOTTE MORGEN

Regelmatig worden er van die belachelijke enquêtes georganiseerd over hoeveel mensen tevreden zijn met het werk dat ze doen. Teverden zijn? Aan een band stukjes machien zien voorbijrollen, aan een bureau papieren invullen, anderen te bedienen en te 'helpen'. Geen enkele enquête zal mij ooit het tegendeel kunnen beweren van wat ik 's morgens aflees op de gezichten van die miljoenenmassa die naar het werkt trekt. Ik lees daar alleen maar tegenzin, dwang, nutteloosheid en wanhoop die zich probeert te verhullen in een neurotisch getik op een gsm of een aandachtsloos staren naar één of ander blaadje met soapverhalen die zwaar afsteken tegen de dagelijkse sleur. Of proberen het te verhullen in het dwangmatig vasthouden aan de identiteit die 'hun job' hen geeft, aan het bij hoog en bij laag blijven verkondigen dat wat ze aan het doen zijn, 'betekenis' geeft aan hun leven. Maar die gezichten 's morgens liegen er niet om...

Ook op het werk zelf is het al lang ver zoeken naar één of andere vorm van samenhang, van solidariteit. Over het algemeen zijn de bedrijven nu zo ingenieus gestructureerd dat ze iedereen, van hoog tot laag, ertoe aanzetten om de voeten te kussen van diegene die een trapje boven hem staat en diegene die onder hem staat naar beneden te trappen. Commanderen, pesten, een hak zetten, voorkruipen, onderkruipen, verklikken: ziedaar waar we op het werk onze tevredenheid mogen uit halen. We worden afgekocht met een loon om onze uren te komen slijten aan iets waar we niets van begrijpen, de zin niet van inzien en allesbehalve beter van worden. En alsof dat nog niet genoeg is, betalen we ook nog eens de prijs onder de vorm van stress, depressie en gezondheidsproblemen.

Ook de voorbije maand braken er weer hier en daar stakingen uit in de arbeidskampen van de Belgische economie. Sommige stakingen volgden de consignes op van de vakbonden die samen het patronaat dat altijd hunkert naar meer winst, alles zo efficiënt en economisch mogelijk proberen te laten verlopen. Bij andere stakingen zoals bij de openbare vervoersmaatschappij

TEC in Charleroi, bij de vuilnisophaaldiensten in Antwerpen, Gent en Brussel, bij het intercommunale elektriciteitsbedrijf Tecteo in het Luikse,... legden de arbeiders spontaan en zonder toestemming te vragen aan de vakbonden of aan de bazen het werk neer. Wat een contrast moeten deze enkele vrije uurtjes wel niet geweest zijn! Enkele uren of dagen van staking waarop het terug mogelijk wordt om met je collega's te praten van mens tot mens en niet van 'productie-eenheid 1' tot 'productie-eenheid 2', een moment waarop de greep van de economie en de bazen een beetje moet lossen... Meer dan de eisen over lonen, betere omstandigheden of verzet tegen ontslagen, vind ik dat stakingen vooral gelegenheden zijn om een moment van iets anders te grijpen, om te genieten van de onderbreking van de verstikkende normale gang van zaken.

Vanuit dat moment kan de creativiteit terug bloeien en de kracht om weerstand te bieden terug door de afgepeigerde lichamen stromen. En dan gebeuren er van die mooie daden zoals in Luik waar in het commandocentrum van de intercommunale Tecteo de uitzending van televisie gesaboteerd werd. Bij duizenden mensen vielen de afstompende schermen tijdelijk uit.

En was het soms een erg gelukkig toeval dat na zoveel wilde stakingen bij de TEC van Charleroi tegen de onhoudbare werkdruk en ter verdediging van de wijdverspreide praktijk van absentisme er op een nacht plots 22 bussen vernield werden door een brand? De directie schreeuwt haar hoop van de daken dat deze brand per ongeluk zou zijn ontstaan, maar dat neemt niet

weg dat het heel wat moeilijk is geworden om de chauffeurs te verplichten tot overuren – er zijn gewoonweg niet meer genoeg bussen...

En kwam de sabotage van de spoorwegen rond Brussel, waardoor vijf treinen stilvielen en de hele zotte avondspits in de war gestuurd werd, uit de lucht vallen? Treinpersoneel protesteert al maanden, zoniet jaren met stakingen en prikacties tegen de té hoge werkdruk. En verder dan dat, voel ook jij niet de aantrekking om de geschifte wedren van en naar het werk te verstoren, de marathon van de uitbuiting te onderbreken? Sabotage, onder welke vorm dan ook, brengt een onbekende in het spel, gooit het spelbord overhoop door vrijelijk kriskras over de verschillende vakjes te lopen. Sabotage brengt onze vijand niet alleen schade toe, maar schept voor onszelf een moment dat aan de dans van economie en autoriteit kan ontsnappen...

Een blik op de tram 's morgens zegt zoveel meer dan het politiek gekakel van vakbonden en bazen. Er valt geen tevredenheid te halen uit werk, er valt geen trots of 'geslaagdheid' te halen uit de jobs waartoe ze ons verplichten. Want geld doet deze wereld draaien en maakt alle menselijke activiteit tot dwang en chantage, tot werk. Met de zachte zonnestralen op mijn gezicht weet ik dat de enige vreugde die ik uit werk kan halen is om het stop te zetten, lam te leggen, te saboteren. Zowel op m'n eentje als tezamen met anderen. Want hun economie, hun productiviteitscijfers, hun flexibiliteit, hun gecommandeer, is een aanslag op de levensvreugde en vrijheid waarnaar ik zo hard verlang.

VERVOLGING IN DE GEVANGENIS VAN VORST

Op 28 juni 2010 ontvingen wij onderstaande brief geschreven door een gevangene in Vorst. De brief vertelt over de aanvaring van een vriend met een cipier. Deze vriend, een liefhebber van de vrijheid, vecht sinds jaren tegen de gevangenschappen en de kapitalistische uitbuiting. Keer op keer klaagt hij de vreselijke omstandigheden in de Belgische gevangenschappen en meer bepaald in Vorst aan. In de brief wordt verteld over zijn aanvaring met een cipier, wat hem een week cachot gekost heeft. Hij is momenteel in hongerstaking om te protesteren tegen deze vervolging. De cipier waarvan sprake is in de brief, heet Abhajdinaj met in de gevangenis van Vorst als bijnaam "de Albanese".

"Is de gevangenis van Vorst een nieuw nazikamp aan het worden? Je zou denken dat we met de tijd vooruit zouden gaan. Nee, in Vorst en elders, is het omgekeerd. Je kan spreken van een terugkeer naar de fascistische methodes. Een groot aantal cipiers gedraagt zich als ware nazi's en delen lustig valse rapporten uit. Onlangs begon één van hen, van Albanese origine en die bekend staat voor zijn trafiek (alcohol, parfum, drugs), zich te amuseren met klote disciplinaire rapporten uit te delen, waarschijnlijk om te vermijden dat hij ontdekt zou worden. Een anarchistische vriend heeft er voor betaald. Op 21 juni wilde de vriend rond 19u bellen. De cipier weigert dat en verbiedt hem daarenboven om terug te gaan naar zijn cel. De cipier zegt hem dat als hij naar het toilet wil gaan, hij zijn plan maar moet trekken. De anarchistische vriend zegt dat de cipier over de schreef gat. De cipier smeert hem een rapport aan waarin staat dat hij aangevallen werd door de kameraad. Twee uur later komt de cipier naar zijn cel om hem te pesten. Hij zegt dat hij het rapport veranderd heeft in "aanzetten tot rellen". De anarchistische vriend zegt dat het walgelijk is om een vals rapport op te stellen, de klootzak zegt dat het hem niets kan schelen. Hij zegt dat zijn woord het zal halen. De vriend wordt voor de onderdirectrice Zicot gebracht die er niets van wilde horen en die hem bestraft. Eigenlijk

hebben ze deze vriend gepakt omdat ze genoeg hadden van zijn artikels waarin hij de smeerlapperijen in Vorst aan de kaak stelt. Trouwens, het eten wordt alsmaar minder, bijvoorbeeld één bord ravioli voor 24u. Er zijn vele gevangenen die honger lijden. De zwendel met het geld van gevangenen gaat door: de gevangenis doet de gevangenen betalen voor een televisie-abonnement dat niet meer bestaat en rijft zo maandelijks duizenden euro's binnen. Er worden gevangenen in het cachot geworpen

voor prullen, soms wel 20 mensen op één zondag. Daarenboven gaat de medische zorg erop achteruit: vele zieken worden aan hun lot overgelaten. De gevangenen gaan gekleed als landlopers omdat de cipiers kledij stelen: T-shirts, ondergoed, kousen die betaald werden door de aalmoezeniersdienst. De cipiers verdienen geld door een trafiek op te zetten, zoals bijvoorbeeld deze Albanese cipier die parfum van 70 euro in de winkel aan 250 euro in de gevangenis verkoopt.

De cellen zijn echte krotten. Sommige cellen hebben geen stromend water of WC, maar er is wel geld te over om overal camera's te plaatsen. Op de 10, 11 en 12de sectie, raast een racistische fasho bende cipiers. Wanneer een gevangene iets wil vragen, komen ze met drie of vier naar zijn cel om de gevangene uit te schelden en te provoceren. Op de 11de sectie zijn de cipiers gewoon om de aanvragen, de brieven aan de directie, de vragen aan de kledijdienst te verscheuren. Ze denken dat ze alles mogen, beschermd door de onderdirectrice Zicot."

Brief van een gevangene uit de gevangenis van Vorst, ontvangen op 28 juni 2010.

Enkele weken geleden schoot Abdollazim Fatih Valmi een Brusselse rechter en griffier dood in het vredegerecht. Enkele uren later werd hij opgepakt nadat hij een kogel had afgevuurd op de gebouwen van het Belgische parlement in het hartje van Brussel. De man verklaarde te handelen "tegen justitie en in het bijzonder tegen de doodgeschoten rechter Brandon", want die had hem enkele jaren geleden uit zijn huis laten zetten. Ondanks het feit dat de media er alles heeft aan proberen doen om deze daad als 'onbegrijpelijk en geschild' te doen overkomen, is het duidelijk dat deze man zijn woede heeft weten richten tegen diegenen die direct verantwoordelijk zijn voor zijn ellende. Door hem voor te stellen als een 'zot', proberen ze te vermijden dat ook vele anderen wiens leven kapotgemaakt wordt door dit systeem hun pijlen zouden gaan richten tegen de verantwoordelijken...

Onder het mom dat Abdollazim zichzelf mischien zou kunnen doden, werd hij opgesloten in de psychiatrische vleugel van de gevangenis van Vorst. Volgens berichten van andere gevangenen in Vorst spuiten ze hem voortdurend plat met kalmeringsmiddelen, een veelgeproefde manier in de gevangenschappen om iemands persoonlijkheid en waardigheid met de grond gelijk te maken. Ondertussen weigert hij mee te werken aan het onderzoek.

Je kan Abdollazim een hart onder de riem steken door hem bijvoorbeeld een kaartje te sturen: Abdollazim Fatih Valmi, Prison de Forest, 52, Avenue de la Jonction, 1190 Forest

Klapdeuren vernield • Begin dit jaar werden in 8 metrostations de vers geïnstalleerde toegangspoortjes vernield, nog voor de ingebruikname dus. Dat was onder meer het geval in de metrostations Weststation, Pannenhuis, Kraai-nem en Stokkel.

KVHV in de fik • Eind april dit jaar wordt in het lokaal van het rechts-katholieke KVHV in Leuven een vlag in brand gestoken voor de ogen van de leden. Op het moment zelf wordt niemand aangehouden. Later wordt een man aangeduid, er wordt 6 maand celstraf tegen hem geëist.

Tegen verkiezingen • In Beringen wordt een verkiezingspaneel van de fascistische partij Vlaams Belang in brand gestoken. In Brugge wordt een groot deel van de affiches van NVA en Vlaams Belang vernield. Ook de Open VLD krijgt het zwaar te verduren; een reactie van een gemeenteraadslid: "Het is voor iedereen een lastige periode, ook voor de politici." In verschillende dorpen worden borden tegen de grond gegooid, uitgetrokken of vernield. Vooral de burgemeesters zijn kop van jut.

Brandstichting tegen huis FN-politica • Fascisten van 'Nation' beklagen zich erover dat verschillende molotovs gegooid werden tegen het huis van de vice-presidente van het fascistische Front National, Nathalie Pirson in Namen. Zij werd, samen met haar familie, al sinds enige tijd uitgescholden voor haar racistische en fascistische uitingen. Drie jongens zouden zijn gearresteerd en in een gesloten instelling geplaatst. De reguliere pers vermeldt dit voorval niet.

Ontsnapping • Een jongeman slaagt erin te ontsnappen uit de jeugdrechtsbank van Tongeren. Hij werd niet teruggevonden. In de jeugdgevangenis van Tongeren worden jongeren in erbarmelijke omstandigheden vastgehouden.

Met sabel naar stembus • In de volkse buurt Brugse Poort in Gent komt een man opdagen in het stemlokaal met niets minder dan een sabel in de hand. Hij werd 'preventief' gearresteerd. Alvast een creatieve manier om niet te moeten gaan stemmen. Gewoon in bed blijven liggen op zondagochtend werkt ook al.

ER WAS EEN KEER... PARKEERBEHEER

Parkeren in een stad betekent frustratie. Zelfs als inwoner met een bewonerskaart achter de voorruit van je wagen is het meestal een hele opgave om je aan alle regeltjes te houden en boetes te vermijden. Voor diegenen zonder bewonerskaart of in de zones waar die niet aanvaard wordt, zijn er de blauwe automaten waar je een ticketje hoort te kopen dat je dan voor een euro of twee per uur zou moeten vrijstellen van geuniformeerde gluiperds die je komen lastig vallen. Want uiteraard wordt er heel wat in het werk gesteld om te controleren of we dit spelletje wel meespelen en zonodig ons te straffen als we dit weigeren of ons niet aan de spelregels houden. Eenvoudig uitgelegd zijn er twee manieren waarop de gemeentes deze controles uitvoeren. Sommige stadsbesturen betalen een privé-bedrijf zoals Securitas of Group 4 (of starten zelf een bedrijf) die mensen op pad stuurt om na te kijken of jij wel betaald hebt en een boete uit te schrijven als je dat aan je laars gelapt zou hebben. Als je de boetes niet betaalt sturen ze eerst enkele herinneringsbrieven. Als je hier niet op reageert of de uitvlucht die je geantwoord hebt niet erg overtuigend bevonden wordt, nemen ze een deurwaarder onder de arm die dan op zijn beurt irritante brieven begint te sturen. Als je je been stijf houdt moeten ze je uiteindelijk voor de rechter dagen. Iets dat niet per se slecht nieuws hoeft te betekenen. In een grootstad zoals Brussel bijvoorbeeld is de kans reëel dat de boete dan in de gerechtelijke molen verdwijnt die nu al verre van alles verwerkt krijgt, en waarin parkeerboetes niet bepaald de hoogste prioriteit genieten. Sommige gemeentes maken geen gebruik van een bedrijf en sturen de goede oude gendarm de straat op om je op de bon te zwieren. Als je dan de pech hebt hem met z'n almachtige balpen naast je wagen tegen het lijf te lopen, krijg je er de moralistische preek meestal gratis bij. Een pittig verschil is dat ze, in geval van een politieboete, geen gerechtelijke procedure nodig hebben alvorens ze met een deurwaarder je huis kunnen binnenkomen om wat persoonlijke spullen op te eisen om de boete te betalen. Hier opnieuw is er niet meteen reden tot paniek, in steden waar wel meer mensen het gezond verstand hebben hun boetes niet te betalen vinden ze maar moeilijk het geld en de manschappen om dit allemaal op te volgen.

Maar ok, je brievenbus die gevuld wordt met boetes, constante dreigementen van politie of deurwaarders, het is misschien het einde van de wereld niet, maar gezellig is anders. Dus wat kunnen we doen als het ons te veel wordt? Wat kunnen we bedenken als we het kotsbeu zijn geworden om altijd en overal te moeten betalen? Want komaan geef toe, hoe gek denken ze eigenlijk dat we zijn? Elke dag gaan werken, om overal te kunnen blijven betalen. Enkel en alleen om de zakken te vullen van al die besturen, bedrijven, bazen; zodat alles kan blijven zoals het is... We moeten toch iets kunnen doen waarbij we misschien net iets minder in de zak gezet worden. Ja, er zijn dingen mogelijk, mensen doen het tenslotte al. We kunnen stelen in de supermarkten, op allerlei manieren stelen van de rijken, we kunnen de machinerie die ontworpen werd om ons te controleren saboteren. In het geval van parkeerboetes is het best eenvoudig. Bekijk die parkeermeters eens. Ze staan echt overal en zijn alles behalve onaantastbaar. Je hebt een scherpje, een gleufje voor het geld en een gleufje voor het ticket. Als je één van de drie kan saboteren is het gedaan met betalen. Piepschuim, lijm, een goedgeplaatst frietstokje of een simpel laagje verf en het wordt praktisch onmogelijk om nog te betalen, voor jou, en voor diegenen die achter je komen. Wat gaan ze ons maken? Niemand heeft nog een ticket, het was tenslotte onmogelijk er eentje te verkrijgen. En dit gaat zo door totdat je ziet dat ze de parkeermeter hebben opgelapt. En dan (en dit is het mooie eraan)... doe je het gewoon opnieuw. Het kan immers snel en gemakkelijk. Vertel het aan vrienden, en voor je het weet betaalt niemand nog in de buurt. Het is niet veel, maar het kan het leven toch wat gemakkelijker maken. En bovenal, moeten we er niet om smeken. We nemen het gewoon in eigen handen en doen er wat mee. Zalig gevoel toch...

In Leuven werd een motoragent, die foutgeparkeerde auto's aan het beboeten was, in elkaar geslagen door de 'foutparkeerder' (naast 'hangjongere' of 'wanbetaler' een nieuwe identiteit volgens het repressief vocabularium) en zijn broer. De man had eerst een boete gekregen, en weigerde zijn auto te verplaatsen. Dan moest hij zijn identiteit tonen, en daarop zette hij het op een lopen. Wanneer de agent hem had ingehaald, kreeg die wat slagen en trappen. En zijn motorhelm en handcomputer werden volledig vernield.

Brandstichting in kerk • Een man sticht verschillende brandjes in een kerk in Sint-Genesius-Rode. Het tabernakel, de biechtstoel en het altaar raken zwaar beschadigd en er is aanzienlijke roetschade. De misvieringen moeten verzet worden naar de kerk van Alsemberg, waar enkele maanden geleden ook al werd brand gesticht. De man werd gearresteerd en meteen opgesloten in een psychiatrische instelling. Aan de andere kant van het land worden de ruiten stukgeslagen van de parochiezaal in Zoutleeuw.

Gerechtsdeurwaarder bedreigd

• Kort nadat een man een vrederechter doodschoot omdat zij had bevolen om hem uit zijn huis te zetten, worden enkele gerechtsdeurwaarders bedreigd. Een man werd daarvoor opgepakt. Hij had de deurwaarder bedreigd en gezegd dat hem hetzelfde lot zou toekomen als de dode rechter.

Voor wat hoort wat • Een politieagent rijdt zichzelf de dood in tijdens een achtervolging. De jongeman die achtervolgd werd, raakt ook gewond. Deze keer verloopt dus niet zoals het meestal gaat, wanneer het de achtervolgde persoon is die sterft.

Old school • Met een graafmachine beuken dieven de muur van een bankkantoor in Herstal in. Ze halen de machine van een werf even verderop en rijden zo naar de bank. Het alarm van de kluis ging af en ze verdwenen alvorens de politie ter plaatste kwam. De schade aan de bank is aanzienlijk, op zich ook al goed nieuws.

Schoolpret • Nabij La Louvière wordt een school in brand gestoken. De lerarenkamer en de refter lopen zware schade op. De examens moesten elders doorgaan. Enkele dagen later vliegen stenen door de ruiten van het auditorium in Louvain-la-Neuve. En net na de examens worden molotovs gegooid naar de schoolbus van het koninklijk atheneum in Lessines.

Ziekenhuiskamer vernield • Een man die zich niet wil laten behandelen in een ziekenhuis in Leuven, wordt in de isoleercel geplaatst. Daar beukte hij het bed tegen de verzwaarde deur, die versplinterd over de gang vloog. De man werd gearresteerd.

WARS VAN ALLE MORELE VEROORDELINGEN, WILLEN WIJ OOK IETS ZEGGEN

Onlangs veroordeelde een jury en een Assisenhof een vrouw tot 20 jaar opsluiting. Een vrouw die ook moeder is van twee kinderen en er geen derde bij kon of wou hebben. Negen maanden lang ontkende ze de zwangerschap voor zichzelf en voor haar omgeving, en op de dag van de bevalling besloot ze dat ze geen derde kind zou hebben. De vijf jaren die volgden werd ze van rechtbank tot rechtbank gesleurd en uiteindelijk veroordeeld voor moord met voorbedachte rade.

De motivaties van de rechter en het hoopje burgers van de jury waren veelzeggend. Ze hadden minder dan 50 minuten nodig om tot hun conclusie te komen, want die stond al lang vast. Want volgens hen ben je naast vrouw vooral ook moeder, en als moeder schenk je leven, je maakt geen andere keuzes.

Het is allerm minst onze intentie om te gaan aanschuiven bij de rij van rechters allereerste en te beoordelen en veroordelen. We willen geen kant-en-klare en algemene uitspraken doen over een situatie die telkens verschillend, en zo complex is. Maar wat we wel kunnen zeggen, is dat een maatschappij die mensen eerst in een hoek drijft en hen vervolgens met een moralistisch wijsvingertje verwijt dat ze een uitweg gezocht hebben, haar commentaar maar beter voor zich zou houden.

Nee, het is niet altijd eenvoudig voor vrouwen om over te gaan tot een abortus. Omwille van de weinige of al te psychologiserende structuren met haar paternalistische dokters die je vaak willen overtuigen om toch een kind te krijgen. Omwille van het taboe dat in stand gehouden wordt om vrouwen de zeggenschap over hun lichaam af te pakken. Bovendien moet je goed doorhebben dat je regels met reden uitblijven en je lichaam verandert ook niet altijd zichtbaar. Voor je het weet is de opgelegde tijd voor een legale abortus verstreken.

Nee, vele vrouwen bevinden zich niet in een omgeving, noch in een situatie die open staat voor discussies en beslissingen waarin je je eigen keuze kan ontwikkelen zonder morele oordelen.

Diegenen die beweren dat ze beschikken over een absolute moraal die altijd en overal toepasbaar is, zijn vijanden van de eigenheid, de persoonlijkheid van elkeen. Ze proberen het hele leven, dat zo complex en tegenstrijdig is, in een dwangbuis te steken. Het is in naam van die moraal dat mensen die 'anders' zijn werden en worden kapotgemaakt, het is in naam van die moraal dat vrouwen niet altijd mogen kiezen of ze moeder willen worden of niet.

Dat de morele wijsvingertjes misschien eens eerst om zich heen kijken. Miljoenen mensen, van alle leeftijden, worden dagelijks vermoord door oorlog, honger, ontbering en armoede. Maar dát, dat is 'politiek' zeker? "Dat is toch niet hetzelfde." Hoe zei de dictator Stalin het ook al weer? "Als je één iemand vermoordt, ben je een moordenaar. Als je er miljoenen vermoordt, wordt het een statistiek". Hij had het over zichzelf.

Dat het gerecht haar commentaar voor zich houdt, dat de maatschappij nu gewoon eens even haar bakkes houdt over wat deze vrouw gedaan heeft. Het is zichzelf die gekozen heeft om geen derde kind te hebben en hoe je het ook draait of keert, komt zulke beslissing vooral haar toe (en niet dé maatschappij, de Staat, het gerecht of wat dan ook). Ook al kan je de manier waarop ongelukkig vinden. Ook al kan je denken dat de pijnlijke conclusie van zo'n beslissing niet zou moeten gebeuren in een wereld waar relaties en seksualiteit open en bevrijdend zijn en waar we niet verstrikt worden in morele veroordelingen.

MIVB brengt je ernaar toe • In de tunnels tussen het metrostation Troon en Naamse Poort is er een sterke rookontwikkeling. De MIVB roept het noodplan af en de hele lijn wordt urenlang afgesloten. Eerst zou het om een brandstichting van de hoge spanningskabels gaan, later op de avond verklaart de MIVB dat er alleen maar papier en afval toevallig ontvlamde.

Minder blauw • In Gent worden drie agenten aangevallen wanneer ze twee jongens willen arresteren.

Rellen • Een rapconcert in Molenbeek loopt uit op rellen met extreem-rechtse tegenbetogers van 'Burgertoezicht' die het concert wilden verhinderen omdat sommige rappers oproepen tot revolutie, geweld tegen politie en andere onburgerlijkheden.

Solidair • In Gent leggen 250 vuilnisophalers spontaan het werk neer wanneer één personeelslid niet wordt uitbetaald door de bazen. Hij had volgens hen immers niet genoeg gepresteerd door een arbeidsongeval. Er werd geen afval opgehaald, de veegploegen bleven binnen en de containerparken gingen niet open. De directie ging snel "een oplossing zoeken" en wil ook de communicatie verbeteren. Werkweigering lijkt een nochtans tamelijk effectieve vorm van "communicatie" te zijn. Begin juni braken er ook al wilde stakingen uit bij de vuilnisophalers.

Agressie tegen RVA-personeel

• De woede tegen het personeel van de RVA loopt op. Mensen die niet akkoord gaan met hun schraping of schorsing vallen de ambtenaren alsmaar meer verbaal of fysiek aan. De directie gaat nauwer samenwerken met de politie. En daarmee maken ze alleen nog maar duidelijker dat ze aan de verkeerde kant van de barricade staat.

Verstoring van misdiening

• In de basiliek van Koekelberg, waar ook een 70-tal priesters aanwezig waren, wordt een misdiening grondig verstoord tijdens de eucharistie. Condooms gevuld met shampoo worden in het rond gegooid, rode verf kleurt het heilige wijwater, slogans worden geroepen en twee alarmen vastgemaakt aan heliumballonnen vliegen hoog in de basiliek. Er wordt ook een pamflet achtergelaten.

Het is blijkbaar feest, groot feest. 50 jaar geleden was het zover. Congo, 30 juni 1960. Onafhankelijk van de Belgische kolonisator. Het einde van een tijdperk. Maar terwijl de Belgische en Congolese gezagsdragers hun champagneglazen heffen op recepties, roept een betoging in Brussel op tot een dag van rouw. "Tien miljoen doden tijdens het bewind van Leopold II en zeven miljoen slachtoffers sinds 1994. Wij hebben vandaag niets te vieren." Wanneer de betoging in de Matonge wijk aankomt, wordt de rechtstreekse videoverbinding met Kinshasa even opgeschort. Aan de Congolese ambassade wordt een auto vernield met stenen en verkeersborden.

INDÉPENDANCE CHA CHA

75 jaar voor de Onafhankelijkheid (1885), een bijeenkomst van de Europese staatsleiders met een kaart van Afrika op tafel. Lijnen worden getrokken, langs een bergkam, een rivier of anders gewoon met de loodrechte liniaal. Het continent is verdeeld, iedereen krijgt z'n stukje toegewezen als ze het al niet zelf veroverd hadden. Leopold II, Koning der Belgen, is in zijn nopjes. Na jarenlang lobbywerk, na zoektochten tot in Azië, heeft hij eindelijk een kolonie vastgekregen. 80 keer België, onbekend terrein voor Europeanen, neutrale zone tussen de gebieden van de Europese grootmachten, persoonlijk bezit van Leopold II.

Meteen wordt de befaamde ontdekkingsreiziger Stanley op pad gestuurd om langs de Congostroom mogelijke handelsposten te verkennen. Maar een grote meevaller is nodig om het gebied economisch te kunnen benutten of uitbuiten. In het Westen ontstaat een grote vraag naar rubber, in Congo hebben ze veel rubber. Een systeem van Belgische bureaucraten en legerofficieren met Congolese soldaten zet zich in gang. Productiedoelstellingen worden opgesteld, bonussen worden uitgedeeld aan de blanke verantwoordelijken die hogere cijfers halen. Dorpsbewoners worden gedwongen rubber te oogsten en in te leveren. Vrouwen worden gekidnapt en gevangen gezet tot er genoeg geproduceerd is. Handen en hoofden worden afgehakt wanneer dat niet het geval is. Dorpen die zich verzetten worden platgebrand. De bevolking van Congo wordt gehalveerd (een hallucinante 10 miljoen mensen). Leopold II laat ondertussen megalomane gebouwen optrekken in België (het Jubelpark in Brussel, de Koninklijke Gaanderijen in Oostende...). Hij betaalt ze allemaal uit eigen zak, met de winsten van zijn Kongo Vrijstaat.

24 jaar later (1908). Internationale verontwaardiging, dalende vraag naar Congolese rubber, een verzwakte Leopold in zijn laatste levensjaren. Leopold II 'schenkt' zijn kolonie aan het Belgische volk dat hij zo verachtte, waarvan hij de arbeidersstakingen in bloed liet neerslaan. De Belgische Staat bouwt de koloniale Staat verder uit met een ministerie voor Koloniën in Brussel als de facto leiderschap. "Beschavingswerk" moet de façade wat oppoetsen. Wegen worden aangelegd, ziekenhuizen opgericht en scholen gebouwd. Scholen met na een soort lager onderwijs, een techni-

sche school voor arbeiders. De hiërarchie is duidelijk; het handenwerk was voor de Congolezen, de blanke koloniale delen de bevelen uit. Dat betekent ook dat Belgen die de boot willen nemen richting Afrikaans continent, ofwel ambtenaar voor de Staat of ploegbaas voor een groot bedrijf zijn ofwel eerst moeten kunnen bewijzen dat ze over genoeg financiële middelen beschikken. Een scenario zoals in de Portugese kolonie Angola waar arme blanken en zwarten elkaar vinden in de populaire wijken en haar bars, moet vermeden worden. De segregatie is compleet. Daar waar toch een kind uit een blanke vader en zwarte moeder (of omgekeerd) wordt geboren, wordt het kind weggenomen bij de Congolese ouder en naar een blanke school gestuurd. Volgens de koloniale logica zou het kind dan niet zo slim zijn als zijn blanke klasgenoten maar het is zeker niet zo dom als zijn zwarte leeftijdsgenoten. Het racisme is totaal.

« Onze kolonisator die in België
zijt, uw naam weze vermaledijd,
uw rijk eindige.»

Ondertussen verspreiden de opstanden zich in Congo. In de rest van de wereld werden al met succes heel wat koloniale regimes verdreven, hier moet het ook mogelijk zijn. De rebellie slaat over, de Belgische overheden panikereren. In al hun paternalistische arrogantie hadden ze dit niet zien aankomen. Het onafhankelijkheidsproces gaat enkele versnellingen hoger. Het lijkt alsof Congo van de ene dag op de andere opeens onafhankelijk is geworden. De kolonisators rekenen er op dat het nieuwe Congo dat maar over een handvol universitaires beschikt, na een snelle transitie nog nood zal hebben aan haar oude blanke leiders. Dat loopt niet helemaal zoals gepland. In het leger breekt een opstand uit omdat nog altijd dezelfde blanke officieren aan de touwtjes trekken. De door de België gefinancierde Parti National du Peuple (of ook wel *Parti des Nègres Payés*) haalt een povere 2% bij de eerste verkiezingen. De Belgen steken een tandje bij. Een afscheuring van een rijke, zuidelijke provincie ondersteunen, een landing van Belgische paracommando's om een opstandige stad te onderdrukken, een verkozen premier Lumumba laten ontvoeren en vermoorden...

Ondertussen zijn ook de Verenigde Staten zich beginnen interesseren in Congo als onderdeel van hun geostrategische spelletjes met de Sovjet-Unie. Het zijn zij die samen met de Belgische overheid de staatsgreep van een Congolese kolonel steunen en helpen in stand houden voor enkele decennia.

Mobutu, de nieuwe sterke man, dictator van een onafhankelijk Congo (1965). Personen-cultus, publieke executies, kogels van het leger tegen betogingen en rellen. Het systeem van uitbuiting krijgt een nieuw gezicht. Leiderschap is recht op diefstal. Een lange traditie wordt verdergezet. De komende 35 jaar zijn het de kleine elite rond hem, enkele Belgische bedrijven en de politieke belangen van de VS die wel varen. Het is pas wanneer het gedrag van de despoot te schaamtelijk wordt en het niet goed meer oogt om voor de persfotografen te poseren met een dictator dat de Belgische en Amerikaanse broodheren afstand nemen van hun *poulain*. In Oost-Congo rukt Kabila senior op met zijn leger gesteund door enkele buurlanden. De chaos in het land komen die buurlanden goed uit die lustig de bodemrijksdommen (diamant, goud, uranium, coltan) voor de nieuwe industrieën exporteren. En ook nadat Kabila senior de macht veroverd heeft (1997) en daarna opgevolgd wordt door junior, blijven Rwanda en Oeganda de oorlogssituatie in Oost-Congo in stand houden. Rwanda is trouwens na Congo de bevoorrechte partner in de regio geworden van de VS. Ze krijgen humanitaire en ook mili-

taire hulp van de Amerikaanse vrienden terwijl ze grondstoffen exporteren die nergens binnen de Rwandese grenzen te vinden zijn. Ondertussen hebben ook de Chinese leiders Congo ontdekt en hun economisch masterplan in het werk gezet zijn.

Kabila junior bouwt zijn eigen groepje getrouwen uit. Verkrachtingen, kindsoldaten, slachtpartijen maken allemaal deel uit van de stille oorlog in Oost-Congo. De vraag van de markten naar ruwe grondstoffen houdt de uitbuiting in stand. 30 juni 1960. De verjaardag gaat waarschijnlijk onopgemerkt voorbij in vele woningen in Congo. Het einde van een tijdperk? Onafhankelijkheid? Wat betekent dat allemaal? Mensen zitten geklemd in een oorlog, een brute onderdrukking en uitbuiting. 50 jaar onafhankelijk heeft enkel nieuwe elites gecreëerd, nieuwe belangen die verdedigd moeten worden.

Maar al worden ze vaak verzwolgen in de grote plechtigheden, de officiële diplomatie en haar politieke en economische belangen, de (gewapende) conflicten tussen leiders, de vervuilde modder van de mijnen. De kleine daden van verzet, de creativiteit om een eigen leven op te bouwen... Echo's bereiken ons, ze zijn daar aanwezig.

Kinshasa, hoofdstad van de Democratische Republiek Congo. De sloppenwijken rukken op. Een begraafplaats omsingeld door de geïmproviseerde woningen van Camp Luka. Officieel mogen hier al lang geen doden meer begraven worden. Maar het wordt nog altijd gebruikt als kerkhof en nu ook als ontmoetingsplaats. Jongeren komen hier samen, discussiëren en smeden plannen. Zij zijn de grafdelvers van de begraafplaats van Kintambo. De helft van de Congolese bevolking is jonger dan 25 jaar oud. De gemiddelde levensverwachting ligt rond de 40 jaar.

Leven met de dood op de huid. Voor de jongeren op het kerkhof. Voor het hele land. Wanneer in de buurt een jongere sterft, eisen ze het lichaam op. Een begrafenisstoet wordt protest, protest wordt oproer. In een land waar het leven nog maar weinig waard lijkt, wordt de woede uitgeschreeuwd. Deze jongeren eisen een leven. Politici en predikers moeten het ontgelden. Contestatie tegen de ouderen in een traditie waar de ouderen de leiders van de gemeenschap zijn en de voorouders verafgood worden.

Ze noemen het de Staat van de chaos.

TEC in de fik • In Montignies-sur-Sambre nabij Charleroi gaan 22 bussen van de openbare vervoersmaatschappij TEC in vlammen op. De brand ontstond rond 2.30 uur 's nachts, de precieze omstandigheden zijn niet gekend. De voorbije maanden raakten de gemoederen binnen TEC meer dan eens verhit, met wilde stakingen tot gevolg.

Treinsabotage • Net voor de avondspits worden een vijftal treinen door sabotage tot stilstand gebracht. De NMBS verklaart dat het niet over sabotage aan de remmen ging, zoals aanvankelijk beweerd werd. Veel meer wou ze niet kwijt, uit angst voor nog meer sabotage. Al sinds enige tijd heerst er een gespannen sfeer bij de treinbestuurders, die minder werk eisen.

Verzet tegen arrestatie • Drie agenten van de politiezone Brussel-West raken gewond wanneer ze een persoon willen arresteren die eerder ontsnapt was uit de gevangenis van Marneffe. De familie en enkele mensen uit de buurt probeerden de arrestatie fysiek te verhinderen. De gezochte persoon en zijn broer werden helaas wel opgepakt.

Bezetting van werf nieuw gesloten centrum • Een zestigtal mensen blokkeren de bouwwerf van het geplande gesloten centrum in Steenokkerzeel. Ze ketenen zich vast aan de ingang en aan de kranen met metalen buizen en kruipen op het dak. De werken worden de hele dag stilgelegd. Verschillende spandoeken tegen de grenzen en naties worden ontrold.

Brand in psychiatrisch centrum • In Beernem wordt een waszak met vuile was in brand gestoken in het psychiatrisch centrum Reigerlo.

Feest? • Terwijl de Belgische en Congolese gezagsdragers hun champagneglazen heffen op recepties ter ere van 50 jaar onafhankelijkheid voor Congo, roept een betoging in Brussel op tot een dag van rouw. "*Tien miljoen doden tijdens het bewind van Leopold II en zeven miljoen slachtoffers sinds 1994. Wij hebben vandaag niets te vieren.*" Wanneer de betoging in de Matonge wijk aankomt, wordt de rechtstreekse videoverbinding met Kinshasa even opgeschort. Aan de Congolese ambassade wordt een auto vernield.

DE GROTE MIS IN DE BASILIEK VAN KOEKELBERG WERD VERSTOORD LATEN WE DE RELIGIEUZE BERUSTING VERSTOREN!

Sinds enkele maanden krijgt de katholieke kerk een zekere aandacht. Overal in de wereld en ook in België komen schandalen van verkrachtingen en seksueel misbruik van kinderen door priesters aan het licht. Aan het hoofd van deze kerk in België staat de aartsbisschop Léonard die uitblinkt met zijn homofobe, seksistische en conservatieve uitspraken. In de katholieke kerk zoals in alle religies ligt vooral hun macht de prekers en hoeders van de kudde aan het hart, en niet het welzijn van hun volgelingen. Hoewel we gedegouteerd zijn door de misbruiken en het geweld binnen de religieuze gemeenschappen die bij tijd en stond aan het licht komen of gewoon openlijk plaatsvinden, komen wij in opstand tegen de religie zelf, tegen alle religies. Want wij weten dat religie berusting en gehoorzaamheid (vijanden van de vrijheid) verspreidt, dat religie de uitbuiting van de mens door de mens ondersteunt en dat religie oorlog voert tegen allen die zich niet schikken naar de regels van de heilige boeken en instellingen. Daarom dat wij altijd aan de zijde zullen staan van diegenen die proberen om de religieuze dogma's, de heilige verboden en de onderdrukking door de religieuze gemeenschappen af te werpen.

Op donderdag 24 juni heeft een kleine groep mensen de grote mis in de Basiliek van Koekelberg (Brussel) verstoord waar op dat moment meer dan zeventig priesters aanwezig waren. De aartsbisschop kon er op dat moment jammer genoeg niet bij zijn, maar dat heeft de verstoorders niet tegengehouden om eventjes het heilige en stille verloop van de eucharistie te verbroden. Terwijl ze slogans riepen, gebruikten ze rood kleurmiddel om een wijwatervat te besmeuren en smeten ze condooms gevuld met shampoo over de banken van de gelovigen. Toen ze de kerk die vijandig stond tegenover hun interventie verlieten, werden twee heliumballonnen waaraan alarmen hingen opgelaten. De ballonnen nestelden zich aan het dak van de kerk en lieten hun zachte melodie nog lang na deze snelle verschijning doorklinken. De onderstaande tekst werd boven de hoofden van de massa in de lucht gegooit:

Mijn lichaam wil ik voelen en bevredigen, luisteren naar zijn noden, zijn verlangens en zijn kreten van nood. Want het zijn de mijne.

Als ik honger heb, zal ik niet knielen en niet bidden om verlossing, zal ik niet wachten op het paradijs. Ik verafschuw de honger, de koude en het lijden en daarom zal ik stelen, uit de winkels, uit de kerken, van de rijken.

Als ik me aangetrokken voel tot iemand van hetzelfde geslacht, dan zal ik niet gaan biechten en gaan boetedoen, zal ik me niet schamen voor mijn liefde en mijn lust. Maar ik zal genieten en in geilheid proeven van mijn lichaam en van dat van mijn geliefde.

Als ik geen baby wil en toch zwanger ben, zal ik me niet schuldig voelen en me proberen te verbergen voor de ogen van één of andere god. Maar ik zal, als ik dat wil, de vrucht van mijn lichaam verwijderen en in harmonie leven met mijn beslissing over mijn toekomst.

Neen, ik zal niet smeken, ik zal niet bidden, simpelweg ik wil geen genade noch vergeving. Mijn leven, ligt in mijn eigen hand en niemand is mijn vernedering waardig.

Want ik heb een hoofd, en daarmee kan ik denken. Ik heb een lichaam, en daarmee kan ik voelen. Ik kan mezelf zijn, mijn eigen gedachten vormen, mijn eigen weg bepalen. Ik heb de bijbel, al de heilige boeken en wetteksten in brand gestoken met de zwavel van mijn individualiteit.

En daarmee kan ik nu dromen en vecht ik tegen alles wat mijn zinnebeelden verstikt. Ik kan genieten van mijn lichaam en mijn erotische fantasie. Ik wil niet trouwen, nooit. Maar ik wil wel kussen en vrijen, veel. Relaties aangaan gefundeerd op vrijheid, die berusten op een wederzijdse kennis van verlangens en ideeën, niet op de tralies van de verplichte eeuwige verbintenissen.

Vandaag ben ik hier gekomen, om uw woorden te blokkeren. Omdat ik uw leugens over goden, duivels en paradijzen niet aanvaard. Ik aanvaard de dodelijke ziekte niet die u verspreidt, de ketens die u smeedt, de macht waarvan u zich bedient en profiteert, de hypocrisie waarmee u uw daden en die van uw soortgenoten toedekt, het bloed waarmee u kerken en paleizen bouwt, de talloze oorlogen die u voerde en blijft voeren in naam van een dode christus en een autoritaire god. Ik aanvaard geen verzinselfs die anderen gebruiken om mensen te kooien en te vernietigen.

Ik ben vandaag gekomen om één van deze prekers, monseigneur Léonard, in het gezicht te spuwen. Want het is wel degelijk zijn giftige adem die de onderwerping van de vrouw verspreidt in boeken, die het gelovige koor tegen abortus versterkt, die nu aan het hoofd staat van deze rottende institutie.

Ja, ik zondig, en ik schreeuw het uit. 't Is niet de duivel die me ertoe verleidt, doch wel het hete bloed dat in mijn eigen lichaam kookt, en mijn eigen denken dat ik elke dag weer vorm met wat ik zie, ervaar, hoor, lees en voel. Religie is een doodsteek voor het leven, alle religies, en al haar verspreiders zijn er verantwoordelijk voor.

Ik ben niet bang voor de woorden van een zielige smerige vent. Zal me niet neerleggen bij deze agressies op mijn zijn, niet vanuit religies, noch vanuit deze wereld die permanent zwanger is van onderdrukking. Weiger dit spel te spelen. En zo dans ik op het ritme van mijn leven, het ritme van de revoltie die de symfoniën van de dood veracht.

IN NAAM VAN MEZELF.

OP ZOEK NAAR BREUKEN

Ik stap uit de trein. Op het perron zie ik een hele rij flikken die mijn weg blokkeren. Een identiteitscontrole. Zomaar. Omdat ze dat kunnen. Niet iedereen wordt gecontroleerd. Ze halen er de mensen uit die niet de vereiste huidskleur hebben, die niet blank genoeg zijn dus. Controleren of ze hier wel legaal verblijven, of dat ze niet beter opgesloten worden in een gevangenis en vervolgens gedeporteerd. Weggestuurd van hier, waarnaartoe doet er eigenlijk niet veel toe. Op zich wordt dat een kwestie van bureau-craten in de consulaten. Algerije neemt ze niet terug, Marokko dan maar proberen. Die laten ze wel het land binnen in ruil voor vette handelsakkoorden. Ik ontspring de dans. Ik ben het niet die ze zoeken.

In Brussel aangekomen. In de metro duiken twee groepjes van mannen in grijze pakjes op. Deze keer draait het erom of ik dit verdomde openbaar vervoer wel betaald heb. Natuurlijk niet, dat zou er nog aan ontbreken. De laatste tijd voeren ze de controles op, om iedereen die nog geen Mobib-biep-biep aangeschaft heeft op andere gedachten te brengen. De Mobib-chip vervangt de papieren ticketjes, en is volledig elektronisch. Ze houdt al je persoonlijke gegevens en een overzicht van je trajecten bij. Een wandelende mix van gps en identiteitskaart dus. Voor mijn part kunnen ze hun biepbiep-chip steken waar de zon niet schijnt. Over enkele dagen sluiten de eerste toegangsdeurtjes. Maanden geleden plaatsten ze die al in een aantal metro-stations, maar tot nu toe lieten ze ons nog door zonder de poort voor onze neus dicht te slaan. Eén voor één zullen ze nu de gratis toegang tot de metro afsluiten. Gewinning heet dat. Typisch democratisch. Geen te bruuske handelingen. Mensen met mondjesmaat laten wennen aan een nieuwe situatie, in de hoop dat zo het verzet in slaap gesust wordt. Maar ze zouden zich nog eens kunnen vergissen.

Terug naar de ticketcontrole. Een echte schifting is het. Als je een betaalbewijs kan tonen, mag je verder, de rest wordt aan de kant gezet. We moeten een moralistische speech slikken van diegenen die zich heer en meester voelen in hun grijze pakje. En daarna dokken.

De meesten die wel een kaartje hebben, of bij uitbreiding, over de juiste papieren beschikken, voelen zich opgelucht dat zij het niet zijn die problemen hebben, en omkijken naar de minder fortuinlijken is wel hun laatste zorg. Op die manier passeren dit soort controles zonder

al te veel problemen. Ze beginnen zelfs deel uit te maken van het landschap waaraan we gewoon werden. Het aanpassingsvermogen van een mens aan een totaal onaanvaardbare situatie is frappant.

Een eerste bezorgdheid om de opgelegde regels te volgen, om niet teveel problemen te veroorzaken, de andere kant op te kijken. Een passiviteit die alleen maar de machthebbers ten goede komt. Voeg daar een flinke portie racisme bij, een middel dat de machthebbers altijd al bijzonder goed wisten te gebruiken om mensen tegen elkaar op te zetten die eigenlijk eenzelfde uitbuiting ondergaan, zij het op verschillende niveau's. Ze maakt het zicht troebel naar de echte vijanden.

Maar het is mogelijk om te breken met die toestemming, met die stille overgave aan een realiteit die ons wordt opgedrongen. En die breuken zijn ook reeds een realiteit. We voelen ze rond ons. Op momenten waarin we erin slagen om de barrières te doorbreken die de verschillende gemeenschappen, de religies, de autoriteiten ons opleggen. Waar we durven verder kijken dan een bepaalde wijk, een bepaalde regio of een bepaalde huidskleur. Waar we geen scheidingen meer aanvaarden die uiteindelijk alleen goed uitkomen voor diegenen die bijzonder veel te verliezen hebben, hun macht over ons in de eerste plaats. Wanneer we de revolutie kunnen herkennen van elkaar, hoe anders onze levens en onze strijden op het eerste zicht ook mogen lijken. Waar we banden smeden tegen diegenen die ons uitbuiten. Waar zelfs een simpele nee de hele normale gang van zaken kan overhoop gooien en we een stukje van onszelf kunnen terugwinnen.

De tijden die voor ons liggen zien er niet bijzonder goed uit. Hoog tijd dus om er tegenaan te gaan.

agenda

• Dinsdag 6 & 20 juli om 19u
Assemblee van strijd tegen de gesloten centra
(elke eerste en derde dinsdag van de maand, om 19u)

Gésu occupé, Dwarsstraat 2, Brussel
(Metro Botanique)

• Vrijdag 9 juli om 14u

Spaanse avond

Een terugblik op de woelige revolutionaire periode van 1936 tot 1939 (plus de anti-Franco guerrilla strijd in de jaren erna). Om 17u de documentaire "Living Utopia" die handelt over de collectivisaties en revolutionaire sociale veranderingen die plaats hadden tijdens de Spaanse burgeroorlog. Ondertussen zal er doorlopend een tentoonstelling zijn over de Spaanse burgeroorlog en projecties van authentieke beelden uit 1936-39. Om 18u30 volgt er een lezing/discussie over Sabaté (de beruchte guerrillastrijder van z'n tijd) waarin dieper ingaan wordt op diens leven en daden.

Vanaf 20u is er Spaans eten voorzien (tappas, paella, etc...).

Na het eten, Spanish party met revolutionaire chansons en proletarische cocktails.

Assez, Sparrestraat 1A, Gent

• Elke maandag vanaf 18u

Lundis aus soleil

Een moment om te praten, elkaar te ontmoeten, onze behoefte aan rebellie te delen. Een plek om elkaar te vinden bij een kop of glas, soms vergezeld van een projectie, een discussie en een beetje muziek. Een plaats waar het geld niet zo belangrijk is, maar projecten kan steunen die ons dierbaar zijn. Een locatie om informatie te vinden (brochures, publicaties, affiches over de strijd hier en elders).

Mère Mine, Middaglijnstraat 44, Brussel
(Metro Botanique)

• Openingsuren **Acrata** - anarchistische bibliotheek

Elke dinsdag van 16u tot 19u

Elke donderdag van 17u tot 21u

Elke zaterdag van 14u tot 18u

Groot Eilandstraat 32, 1000 Brussel

pour la version francophone:
journalhorservice.blogspot.com

colofon

Buiten Dienst is een anarchistische krant die ongeveer elke drie weken verschijnt. De krant wordt zowel in het Nederlands als in het Frans gratis verspreid.

Contact

hors.service@hotmail.com

<http://krantbuitendienst.blogspot.com>

Steunabonnement

Je kan een steunabonnement nemen op Buiten Dienst door maandelijks een bijdrage van 5 euro (of meer...) over te maken op het rekeningnummer 063-4974489-73. Vermeld duidelijk je adres en dan sturen we elk nummer op.

Verdeling

Wil je helpen met de verspreiding van Buiten Dienst (op straat, in cafés, in vzw's,...), neem dan contact met ons op. Je kan een stapel Buiten Dienst komen oppikken in één van de verdeelpunten die je vindt op onze website of we kunnen rechtstreeks een pakket opsturen.